

Rapport

Datum: 12 juni 2006

Rapportnummer: 2006/215

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken en het Nederlandse consulaat-generaal te Barcelona (Spanje) zich onvoldoende hebben ingespannen om bij de Spaanse autoriteiten aandacht te vragen voor zijn situatie in de gevangenis "La Modelo" te Barcelona.

Beoordeling

1. Verzoeker klaagt erover dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken en het Nederlandse consulaat-generaal te Barcelona (Spanje) zich onvoldoende hebben ingespannen om bij de Spaanse autoriteiten aandacht te vragen voor zijn situatie in de gevangenis "La Modelo" te Barcelona.

2. De Bundel Consulaire Voorschriften (BCV; zie Achtergrond, onder 1.) van januari 2002 was van toepassing in de periode waar verzoeker over klaagt. Deze heeft als doel de Nederlandse ambassades en beroepsconsulaire posten een gemakkelijk toegankelijk en op de consulaire praktijk van de posten toegespitst overzicht te bieden van beleid en regelgeving op de terreinen personenverkeer, migratie en consulaire zaken. Inmiddels is de BCV begin 2005 door het Ministerie van Buitenlandse Zaken geïncorporeerd in het Handboek Bedrijfsvoering Buitenlandse Zaken (HBBZ). Dat handboek is vernieuwd en gebruiksvriendelijker gemaakt. In het HBBZ neemt het thema Consulaire Zaken en

Personenverkeer de plaats in van de BCV.

3. De consulaire ambtenaar heeft de taak de belangen van Nederlandse onderdanen in zijn ambtsgebied te behartigen en te beschermen. In voorkomende gevallen kunnen Nederlanders een beroep doen op consulaire bijstand. Consulaire bijstand kan elke vorm van hulp omvatten die een consulaat aan iemand verleent. Die bijstand is niet beperkt tot gevallen waarin enig onrecht dreigt. Het verlenen van consulaire bijstand is geen "recht" en is aan de prudentie van de Nederlandse overheid overgelaten. Gezien de uiteenlopende omstandigheden in den vreemde is het aan de beoordeling van de minister welke de aard en omvang van de bijstand door de consulaire ambtenaar dient te zijn.

4. Voor de beoordeling van de onderzochte gedraging op dit punt is allereerst van belang dat sprake is van een relatie tussen twee soevereine staten. Dit brengt met zich dat het actief volgen van elkaars werkzaamheden en het elkaar aanspreken op verantwoordelijkheden op diplomatiek verantwoorde wijze dient te geschieden en zodoende aan zekere beperkingen is verbonden. Daarnaast is van belang dat harde criteria ontbreken om te bepalen in welke situatie de Nederlandse autoriteiten de buitenlandse autoriteiten dienen aan te spreken.

De Nederlandse overheid kan zich niet mengen in de rechtsgang zelf, de schuldvraag, het bewijs of de te bepalen strafmaat. De belangen van betrokkene in de rechtsgang worden behartigd door de advocaat.

5. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

6. De Nationale ombudsman neemt in aanmerking dat de speelruimte waarbinnen consulaire bijstand aan gedetineerden zich af kan spelen beperkt is, en dat deze wordt bepaald door politieke afwegingen binnen het te voeren (buitenlands) beleid. Bemoeienis met binnenlandse aangelegenheden vindt daarom weinig plaats. Het interstatelijk vertrouwensbeginsel weegt zwaar in de afweging tussen het belang van de staat dat erop gericht is de internationale, in dit geval Europese, betrekkingen zo min mogelijk te schaden en het belang van de burger bij het verkrijgen van consulaire bijstand. De Nationale ombudsman onderschrijft dit uitgangspunt.

7. In het geval van verzoeker acht de Nationale ombudsman de volgende aspecten van belang:

Verzoeker is in de periode van september 2002 tot en met 2004 in totaal acht keer door een medewerker van het consulaat-generaal is bezocht, te weten op 4 september 2002, 19 maart 2003, 8 mei 2003, 27 augustus 2003, 25 november 2003, 22 april 2004, 21 juli 2004 en 11 augustus 2004. Het aantal bezoeken is conform het gestelde daarover in het jaarplan 2003 en 2004 van het consulaat-generaal (zie Achtergrond, onder 3.). Op 15 november 2004 is verzoeker overgebracht naar een andere gevangenis in Spanje.

Verder heeft de consulaatmedewerker meermalen met de gevangenisdirecteur gesproken, waarbij hij aandacht heeft gevraagd voor verzoekers situatie, waaronder de algemene verblijfsomstandigheden. Dit heeft er toe geleid dat verzoeker bezoek kon ontvangen van zijn zuster en zijn vriendin, en betaald werk kon krijgen in de gevangenis. Ook heeft verzoeker regelmatig bezoek gekregen van Nederlanders die in samenwerking met het consulaat op vrijwillige basis Nederlandse gevangenen bezoeken. Daarnaast heeft het consulaat hem op zijn verzoeken daartoe altijd advies gegeven en informatie verstrekt.

8. Gelet op het voorgaande is de Nationale ombudsman van oordeel dat het consulaat-generaal en het ministerie zich, binnen de marges die zij daartoe hadden, al met al voldoende hebben ingespannen om verzoeker ter zijde te staan tijdens zijn detentie. Hierbij acht hij van belang dat de slechte verblijfsomstandigheden in "La Modelo" niet alleen verzoeker maar ook alle andere gedetineerden in die gevangenis troffen.

Een verdergaande bemoeienis zou niet meer passen binnen de grenzen van het reëel toelaatbare in het diplomatieke verkeer.

De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat het consulaat-generaal en het ministerie, bij de vraag of verdergaande stappen nodig waren in de geboden consulaire bijstand, de belangen voldoende tegen elkaar hebben afgewogen en derhalve niet in strijd met het redelijkheidsvereiste hebben gehandeld.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

9. Overigens wordt opgemerkt dat de Nationale ombudsman in rapport 2006/98 over klachten over de gevangenis La Modela, heeft overwogen dat in de folder "Gearresteerd in Spanje" de beperkingen van de consulaire bijstand voor gedetineerden onvoldoende helder zijn weergegeven hetgeen een onrealistisch beeld in de hand werkt. De Nationale ombudsman heeft aan de minister van Buitenlandse Zaken de aanbeveling gedaan om de tekst in deze folder en in de overige publieke informatie daaromtrent op een zodanige manier aan te passen dat gedetineerden bij het lezen daarvan een reëel zicht krijgen op de mogelijkheden en beperkingen van consulaire bijstand.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het consulaat-generaal te Barcelona (Spanje) en het Ministerie van Buitenlandse Zaken gezamenlijk is niet gegrond.

Onderzoek

Op 8 september 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer K., op dat moment verblijvend in gevangenis "La Modelo" te Barcelona, met een klacht over een gedraging van het Nederlandse consulaat-generaal te Barcelona en het Ministerie van Buitenlandse Zaken gezamenlijk.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Buitenlandse Zaken, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Buitenlandse Zaken verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De minister van Buitenlandse Zaken deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

A. feiten

1. Verzoeker werd op 7 augustus 2002 in Spanje aangehouden en overgebracht naar de gevangenis "La Modelo" in Barcelona (Spanje).

Bij brief van 7 juni 2004 diende verzoeker een klacht in bij de Nationale ombudsman over het uitblijven van enige actie van de Nederlandse consul-generaal te Barcelona en het Ministerie van Buitenlandse Zaken ter verbetering van de slechte omstandigheden in de overbevolkte gevangenis "La Modelo" in Barcelona (Spanje) en de duur van zijn voorarrest. In het kader van het zogenoemde kenbaarheidsvereiste zond de Nationale ombudsman zijn klacht ter behandeling door naar de minister van Buitenlandse Zaken.

Op 15 november 2004 werd verzoeker overgeplaatst naar een andere gevangenis. Hij werd veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf. Een medegevangene, de heer Kr., heeft op 11 februari 2004 eveneens bij de Nationale ombudsman een klacht ingediend over de slechte omstandigheden in de gevangenis. Over deze klacht heeft de Nationale ombudsman op 20 maart 2006 rapport uitgebracht onder nummer 2006/98.

2. Bij brief van 23 augustus 2004 liet de consul-generaal te Barcelona verzoeker in reactie op zijn klacht van 7 juni 2004 onder meer het volgende weten:

"U verwijt dit consulaat-generaal een lakse opstelling en beklagt zich over de geringe effectiviteit van de door dit consulaat-generaal ondernomen acties. Gezien de aandacht die dit consulaat aan de Nederlandse gedetineerden geeft, en de zorgvuldigheid waarmee zaken betreffende gedetineerden behandeld worden, betreur ik dat deze indruk bij u ontstaan is en komt het mij voor dat uw verwachtingen van wat het consulaat voor u kan doen wellicht niet immer reëel zijn. De mogelijkheden die ons ter beschikking staan zijn immers beperkt.

Nederlandse vertegenwoordigingen in het buitenland kunnen zich niet inmengen in de lokale rechtsgang. Ook kunnen wij de omstandigheden in de gevangenissen niet

verbeteren, noch kunnen wij Nederlandse gevangenen een betere behandeling bezorgen dan de andere gevangenen. U kunt dit ook nalezen in de u destijds verstrekte folder "Als u in het buitenland bent gearresteerd". U ziet hier ook in wat wij wél voor u kunnen doen.

Naar mijn overtuiging is het consulaat geenszins te kort geschoten in het verlenen van assistentie binnen de mogelijkheden die ons ter beschikking staan. Ik zal dit hieronder aan de hand van uw vragen en klachten puntsgewijs toelichten.

1. Het consulaat heeft zich volgens u op geen enkele manier beklaagd bij een hogere Spaanse autoriteit over de ontstane situatie. U vraagt in dit verband in welke gevallen de buitenlandse autoriteiten gewezen worden op internationale verdragen en Politieke Rechten en de Standaard Normen voor Behandeling van Gedetineerden.

Een Nederlandse vertegenwoordiging zal niet overgaan tot een formeel verzoek om opheldering bij het gastland zonder daartoe uitdrukkelijk instructie te hebben ontvangen van de minister van buitenlandse zaken. Er bestaan geen regels of procedures waarin is vastgelegd wanneer het ministerie een vertegenwoordiging een dergelijke instructie zal geven. Aan de hand van de richtlijnen als neergelegd in de Bundel Consulaire Voorschriften (hoofdstuk 16.2.2.1; zie Achtergrond, onder 1.; N.o.) wordt nagegaan of sprake is van een juiste toepassing van het vreemde recht, of dat sprake is van een schending van het internationale recht. Om bovenstaande schending van rechtsregels te kunnen objectiveren dienen juridisch relevante bezwaren te worden vastgesteld. Hierbij moet gedacht worden aan zaken die niet stroken met de algemene en universele beginselen van behoorlijke rechtspleging. Voorbeelden hiervan zijn het niet toekennen van rechtshulp, het verhinderen van contacten tussen verdachte en advocaat, mishandeling van gedetineerden, duidelijk aantoonbare schendingen van de gevangenisreglementen, et cetera. Naast bovengenoemde verdragen worden tevens het Verdrag van Wenen inzake Consulaire Betrekking en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens als uitgangspunt genomen.

Indien aangetoond kan worden dat sprake is van schending van bepaalde rechten kan, uitsluitend na overleg met het ministerie, betreffende autoriteit om opheldering worden gevraagd en worden gewezen op overtreding van internationale verdragen. Naar mijn inschatting en die van het ministerie is dit in uw geval niet van toepassing.

2. De slechte omstandigheden in de gevangenis

De kwaliteit van het penitentiair stelsel in Spanje is in de meeste gevallen conform de normen. De laatste jaren is veel aandacht besteed aan het moderniseren van de gevangenissen. La Modelo vormt in dit opzicht een uitzondering. Het is een van de meest obsoleete gevangenissen van Catalonië. Het probleem is evenwel geen onwil bij de Spaanse regering, maar een steeds toenemend aantal gevangenen gecombineerd met beperkte financiële middelen. De gevangenisautoriteiten erkennen dat de omstandigheden waaronder gedetineerden zich bevinden niet overeenkomstig de geldende normen zijn, doch geven aan hierin op korte termijn geen structurele verandering te kunnen brengen.

Mijn medewerkers zijn zich bewust van de moeilijke situatie in de gevangenis, en hebben u dan ook sedert uw arrestatie 7 augustus 2002 iedere drie maanden minimaal éénmaal bezocht. Uw klachten en verzoeken worden, zoals hierboven aangegeven, telkenmale door ons voorgelegd aan en besproken met de gevangenisdirectie. Dankzij de interventie van dit consulaat kon u bezoek ontvangen van uw zuster en uw vriendin en kreeg u

betaald werk in de gevangenis. Ook hebt u regelmatig bezoek gehad van Nederlanders die in samenwerking met dit consulaat op vrijwillige basis Nederlandse gevangenen bezoeken. Voorts hebben wij u immer van advies gediend wanneer u daarom vroeg en informatie verstrekt.

3. De duur van uw voorarrest. In de Spaanse wet (Ley de Enjuiciamiento Criminal) is een aantal artikelen hierover opgenomen. In boek II, titel VI, Hoofdstuk III, artikel 502 t/m 519, zoals laatstelijk gewijzigd bij 'Ley Organica' 15/2003 van 25 november 2003, wordt gesteld dat de maximale duur van het voorarrest 1 jaar bedraagt indien het gaat om een strafbaar feit waarop maximaal drie jaar gevangenisstraf staat en 2 jaar indien het gaat om een strafbaar feit waarop méér dan drie jaar gevangenisstraf staat.

Indien de zaak niet binnen deze respectieve termijnen kan worden behandeld, kan de rechter het voorarrest éénmalig met een periode van 2 jaar verlengen. In bovenstaande artikelen worden geen voorwaarden genoemd waaronder de rechter het voorarrest kan verlengen. U bent op 3 augustus 2002 gearresteerd en omtrent 18 augustus 2004 veroordeeld tot 10 jaar gevangenisstraf. De lengte van uw voorarrest was derhalve binnen de termijn die daarvoor is aangegeven in de Spaanse wet.

4. U stelt via het Duitse consulaat vernomen te hebben dat d.z.z. geen poging was ondernomen om de omstandigheden in de gevangenis persoonlijk in ogenschouw te kunnen nemen. Uw informatie is op dit punt niet correct. De heer G. heeft ruim twee maanden geleden op zijn verzoek een uitgebreide rondleiding gekregen door de gevangenis.

5. U stelt dat ik tijdens mijn bezoek aan u in november 2003 gezegd heb dat "Nederland zich geen diplomatieke problemen met Spanje kan veroorloven" en u concludeert dat "bijstand, of alleen al een verzoek aan Spanje om zich aan internationale afspraken te houden dus niet te verwachten is". Hierover het volgende. Indien ik mij goed herinner vroeg u waarom de Nederlandse regering Spanje niet onder druk zette, c.q. tot harde maatregelen overging zolang de Nederlandse gevangenen niet beter behandeld worden. Ik trachtte u toen uit te leggen dat dit niet de aangewezen weg was in diplomatiek verkeer, en al helemaal niet met een bevriend land dat zich - in tegenstelling tot hetgeen u beweert, wèl - aan internationale afspraken houdt waarmee uitstekende en zeer diverse relaties worden onderhouden die in wederzijds belang zijn. Wel verzekerde ik u dat het consulaat zich ten zeerste inspant en ingespannen heeft om binnen de marges van het mogelijke, uw situatie te verbeteren.

6. U vraagt of het ministerie een "garantie" had moeten afgeven opdat u in de periode tot uw proces in vrijheid had kunnen worden gesteld. Het antwoord luidt "neen". Het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken kan geen garantie afgeven voor het verkrijgen van voorwaardelijke vrijheid voor een gevangene tot de dag dat het proces kan plaatsvinden."

B. Standpunt verzoeker

Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder Klacht.

C. Standpunt minister van Buitenlandse Zaken

Bij brief van 1 juli 2005 reageerde de minister van Buitenlandse Zaken als volgt op de klacht:

“Ten aanzien van de klacht van (verzoeker; N.o.) kan het volgende worden medegedeeld. Het Nederlandse consulaat-generaal te Barcelona heeft de Spaanse autoriteiten er bij herhaling op gewezen dat de detentieomstandigheden in “La Modelo” naar Nederlandse maatstaven onacceptabel zijn. (Verzoeker; N.o.) is op 4 september 2002, 19 maart, 8 mei, 27 augustus en 25 november 2003, op 22 april, 21 juli en 11 augustus 2004 door een medewerker van het consulaat-generaal bezocht. Bij elk bezoek in de gevangenis werd een gesprek met de directeur dan wel adjunct-directeur van “La Modelo” aangevraagd. Er is daarbij herhaaldelijk gewezen op de onwenselijkheid van de situatie.

De directie erkent dat de omstandigheden waaronder gedetineerden zich bevinden niet overeenkomstig de daarvoor geldende normen zijn en geven aan op korte termijn hierin geen structurele verandering te kunnen aanbrengen. Zij worden geconfronteerd met een toenemend aantal gevangenen dat in “La Modelo” dient te worden ondergebracht, hetgeen heeft geleid tot overbevolking en overbelasting van aanwezige faciliteiten.

(Verzoeker; N.o.) is op dezelfde wijze geconfronteerd met de negatieve gevolgen van deze overbevolking, als de overige gedetineerden in “La Modelo”. Het Nederlandse consulaat-generaal te Barcelona heeft er op toegezien dat (verzoeker; N.o.) op gelijke wijze werd behandeld.

Voor de goede orde zij vermeld dat (verzoeker; N.o.) reeds op 15 november 2004 werd overgeplaatst naar gevangenis “Brians” te Sant Esteve de Sesrovires.

Zowel het Ministerie van Buitenlandse Zaken als het Nederlandse consulaat-generaal te Barcelona hebben sinds zijn arrestatie op 3 augustus 2002 (verzoeker; N.o.) consulaire bijstand verleend conform de daartoe geformuleerde normen. Ik acht de door u geformuleerde klacht van (verzoeker; N.o.) dan ook ongegrond.”

D. Reactie verzoeker

Bij brief van 22 augustus 2005 reageerde verzoeker op de reactie op de klacht van de minister van Buitenlandse Zaken. Verzoeker gaf hierbij onder meer aan dat de detentieomstandigheden in “La Modelo” niet in overeenstemming waren met de daarvoor geldende internationale afspraken en dat dit tot actie bij het consulaat-generaal dan wel het Ministerie van Buitenlandse Zaken had moeten leiden, zeker omdat ook de Spaanse

autoriteiten hadden bevestigd dat de verblijfsomstandigheden niet overeenkomstig de daarvoor geldende normen waren.

Achtergrond

1. De Bundel Consulaire Voorschriften (januari 2002)

De consulaire taken ten aanzien van de ondersteuning van Nederlandse gedetineerden zijn vastgelegd in de Bundel Consulaire Voorschriften (BCV) van het ministerie van

Buitenlandse Zaken.

Onder het kopje "Algemeen" staat opgenomen:

"De consulaire ambtenaar heeft tot taak de belangen van Nederlandse onderdanen in zijn ambtsgebied te behartigen en te beschermen. Hij vervult deze taak overeenkomstig artikel 5 van het Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen van 24 april 1963.

Voor de Minister van Buitenlandse Zaken vormt "de behartiging en de bescherming van de belangen van Nederlanders met betrekking tot of in het buitenland" een van de hoofdtaken. In voorkomende gevallen kunnen Nederlanders derhalve een beroep doen op consulaire bijstand.

De Nederlandse Wet kent geen recht op consulaire bijstand: het verlenen ervan is ter beoordeling aan de Nederlandse overheid.

(...)

Het verlenen van consulaire bijstand is geen "recht" en is aan de prudentie van de Nederlandse overheid overgelaten. Gezien de uiteenlopende omstandigheden in den vreemde is het aan de beoordeling van de Minister van Buitenlandse Zaken overgelaten welke de aard en omvang van de bijstand door de consulaire ambtenaar dient te zijn. Bij het verlenen van consulaire bijstand zal de Nederlandse overheid zich uiteraard wel laten leiden door de beginselen van behoorlijk bestuur, d.w.z. dat personen in gelijke omstandigheden in principe kunnen rekenen op een gelijke mate van bijstand. Bezit de Nederlander naast de Nederlandse nog een andere nationaliteit en is hij in problemen (gedetineerd/gearresteerd) in het land van zijn andere nationaliteit, dan kan de consulaire ambtenaar deze bijstand alleen bieden indien de betreffende staat daarmee instemt."

Onder het kopje "Consulaire bijstand aan gearresteerde en gedetineerde Nederlanders" staat opgenomen:

"Bij de consulaire bijstand aan gearresteerde en gedetineerde Nederlanders staan twee beginselen voorop:

- een juiste toepassing van het vreemde recht waarbij aan de gedetineerde tevens elke mogelijkheid wordt geboden die de betreffende wetgeving kent.

- de zorg voor menswaardige omstandigheden waaronder de gearresteerde/gedetineerde gevangen wordt gehouden. Zonodig dienen de buitenlandse autoriteiten te worden gewezen op het bepaalde in het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van New York van 19 december 1966, artikel 9 en 10 (Traktatenblad 1969, nr. 99, 1970 nr. 52, 1975 nr. 60, 1978 nr. 177, 1979 nr. 65, 1984 nr. 19, bij welk verdrag ook het Koninkrijk partij is), alsmede op de standaard minimum normen voor de behandeling van gevangenen."

Onder het kopje "Arrestaties" staat opgenomen:

"In artikel 36 van het consulaire verdrag van Wenen is als beginsel van de volkenrechtelijke praktijk neergelegd dat de buitenlandse autoriteiten gehouden zijn de consulaire vertegenwoordigingen over de arrestatie van een landgenoot in te lichten, indien de gearresteerde zelf hierom verzoekt, alsmede de gearresteerde in kennis te stellen van deze mogelijkheid."

Onder het kopje "Bezoek aan gearresteerden" staat opgenomen:

"Het is niet mogelijk voor bezoeken aan gearresteerden en gedetineerden stringente richtlijnen te geven, aangezien de regeling daarvan afhankelijk is van het aantal gedetineerden in het ressort, de bezetting van en de werkzaamheden op de post, de behoefte van de individuele gedetineerde alsmede van de afstand naar de plaats van detentie. Desalniettemin wordt, in het kader van de intensivering van de gedetineerdenzorg, de post opgedragen zorg te dragen voor een minimale bezoekfrequentie. Deze bezoekfrequentie dient te worden opgenomen in het jaarplan van de post.

Het is nodig de gearresteerde landgenoot zo spoedig mogelijk na arrestatie door een functionaris van de post te bezoeken voor het bespreken en eventueel regelen van de rechtsbijstand, het verstrekken van informatie en het vernemen van mededelingen bestemd voor relaties in Nederland. Indien de gearresteerde niet wenst te worden bezocht of er anderszins bezwaren kleven aan een bezoek, dan dient in overleg met DPC/CM te worden gezien of deze bezwaren kunnen worden overwonnen. Mocht een bezoek onmogelijk blijken, dan dient de gearresteerde zo spoedig mogelijk uitvoerig schriftelijk te worden geïnformeerd over de rechtsgang en de hiervoor genoemde zaken en verder voor hem van belang zijnde gegevens."

2. Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen van 24 april 1963

Artikel 36 Contact met de onderdanen van de zendstaat

"Ten einde de uitoefening van de consulaire werkzaamheden met betrekking tot onderdanen van de zendstaat te vergemakkelijken:

(...)

(b) moeten de bevoegde autoriteiten van de ontvangende Staat de consulaire post van de zendstaat onverwijd ervan in kennis stellen, dat binnen zijn ressort een onderdaan van die Staat is gearresteerd, gevangengenomen of in voorarrest is geplaatst (...)."

3. Jaarplannen van het Nederlandse consulaat-generaal te Barcelona

Jaarplan 2003:

"Gedetineerdenbegeleiding

Regelmatige bezoeken aan gedetineerden, waarbij aangetekend wordt dat de huidige frequentie (4 keer per jaar) van gevangenisbezoeken vanwege toename van administratieve en andere consulaire werkzaamheden niet meer haalbaar zal zijn. Mede naar aanleiding van ISB en gezien het goede functioneren van het vrijwilligersnetwerk, zal de post streven naar een minimum van drie bezoeken per jaar, zonder dat dit ten koste gaat van de kwaliteit van de begeleiding."

Jaarverslag 2003:

"Het aantal gedetineerden is ongeveer gelijk gebleven op gem. 30; zij werden 3 a 4 keer per jaar door medewerkers bezocht en 6 tot 12 keer per jaar door vrijwilligers."

Jaarplan 2004:

"Activiteiten

(...)

Het gemiddeld vier maal bezoeken van detineerden (...)."

Jaarverslag 2004:

"Consulaire dienstverlening

(...)

De werkdruk als gevolg van gedetineerdenbegeleiding is te groot geworden voor de bestaande formatieve bezetting, gegeven het aantal gedetineerden (doorgaans rond 180-190) en in vergelijking met bezetting op andere posten. Dit wordt bevestigd in een studie van de Algemene Rekenkamer. In jaarplan 2005 zal een formatieve uitbreiding

worden geclaimd.

Voor CG Barcelona is de enige afwijking t.o.v. het jaarplan dat niet in alle gevallen het streefaantal van vier bezoeken per gedetineerde is gehaald. Bovendien is de Stichting Nederlandse Reclassering een waardevolle vrijwilliger kwijtgeraakt door het uiterst restrictieve vergoedingenbeleid. Een vervanger kon, mede doordat de SNR geen fondsen voor een advertentie ter beschikking wil stellen, nog niet worden gevonden."